

el Poble

català

remercia al castellà la seva cordial acollida al President Macià

ROTATIU SETMANAL ADHERIT A L'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Any I - N.º 9 - Redacció i Administració: Portaferrissa, 15 BARCELONA : : 22 d'Agost de 1931 : : Preu: 15 cts.

EDITORIAL

No hem de negar que, quan votàrem l'Estatut, teníem un cert recel tocant a la seva aprovació al Parlament. Les manifestacions, declaradament hostils per més que ofioses, per part d'alguns dels mateixos elements del Govern, ens feien témer en la nul·litat d'aques mot «concordia», del que tan d'abús se n'ha fet aquests darrers temps a Catalunya i Espanya. Avui, però, hem rectificat el nostre concepte de l'afer. Avui creiem, sincerament, que els homes de Govern—potser no pas tots, però sí els que més consistència hi tenen—estan disposats a fer prevaldre el Pacte de Sant Sebastià.

El primer pas està donat: Alcalá Zamora ha fet lliurament al Congrés de l'Estatut, tal i com el va rebre de mans de Macià. I l'ha acompanyat d'un parlament brillant que honora la seva dialèctica i honradesa política. No caldria regradar-li puix que, al capdavant, aquest era el primer punt del Pacte. Però és que nosaltres, agraïts per idiosincràsia, no podem estar-nos àdhuc de remerciar al metge que paguem esplèndidament, quan aquest compleix a la capçalera del malalt la seva obligació.

I aquest Pacte és, a fi de comptes, com encertadament deia *El Sol* dies enrera, la veritable Constitució del nostre país des de la instauració de la República. A ell cal atendre's, doncs. I seguint-lo amb esperit liberal, com és el deure dels demòcrates que tenen plaça als escons parlamentaris, la llibertat de Catalunya ha de venir indiscutiblement amb l'aprovació de la pròpia Constitució espanyola.

Nosaltres confiem en això; hi tenim fe. Cert que els diputats no varen signar el Pacte, però el refrendaren amb la seva ajuda als homes que declararen la República. Tots ells sabien que aquests homes de diferents sectors, els més heterogenis però que resultaven homogenis en un punt concret, el de l'aversion al règim avui foragit, havien arribat a l'entesa per mitjà d'un sol Pacte: el que se'n diu vulgarment de Sant Sebastià per haver-se celebrat a la bella ciutat cantàbrica. I que aquest Pacte estatua concretament una cosa essencialíssima entre altres: la llibertat de Catalunya si aquesta la demanava.

I Catalunya l'ha demanada i la demana. De fet, però, no demana res d'extraordinari, puix que diu a l'Estat opressor: vull quelcom del molt que em prengueres altre jorn.

Poden negar-s'hi, doncs, els homes que avui legislen, per gràcia del Pacte famós? És clar que no. I no s'hi negaran.

El primer anticip fou la cordial rebuda al nostre President en arribar a Madrid amb l'Estatut a la seva mà, tot nervi.

I el segon el noble comportament de l'home que el Pacte posà al davant d'Alfons XIII i al cap de la República espanyola.

L'apòstol, el Símbol i el

Redemptor de Catalunya:

Francesc Macià

